

सुन्दरकाण्डं

२६१

लङ्का चेयं पुरी कृत्स्ना सवान्निरथकुञ्जरा ।
सागरे पतिता दृष्टा भग्नगोपुरतीरणा ॥ २० ॥
पीत्वा तैलं प्रवृत्ताश्च प्रहसन्त्यो महास्वनाः ।
लङ्कायां भस्मवृषायां सर्वा रान्तसयोषितः ॥ २१ ॥
कुम्भकर्णीदयश्चेमे सर्वे रान्तसपुङ्गवाः ।
पीतैर्निवासिता वस्त्रैः क्रीडन्तो गोमये क्रूदे ॥ २२ ॥
श्वेतपर्वतमात्रेण एक एव विभीषणः ।
चतुर्भिर्मन्त्रिभिः सार्द्धं रान्तसैरनिलादिभिः ॥ २३ ॥
अपसर्पत नश्यधं श्रुत्वा खलु स राघवः ।
घातयेत् परमामर्षी सर्वानेव हि रान्तसान् ॥ २४ ॥
प्रियां बहुमतां भार्यां वनवासेऽप्यनुव्रतां ।
भर्त्सितां तर्जितां चापि न रामो मर्षयिष्यति ॥ २५ ॥
निमित्तभूतमेतद्धि श्रुत्वास्याः सुमहत् प्रियं ।
ईषत् प्रहसितं सौम्यं दक्षिणाया अदक्षिणं ॥ २६ ॥
पश्यतः स्पन्दमानं च पद्मपत्रमिवायतं ।
सर्वासामिव गुष्माकं प्रत्यक्षमिह लोचनं ॥ २७ ॥
अकस्मादेव वैदेक्ष्य बाहुरेकः प्रवेपितः ।
करेणुहस्तप्रतिमः सव्यश्चौरनुत्तमः ॥ २८ ॥
द्वयं कथयतीवास्या राघवं पुरतः स्थितं ।
यस्या क्लेतादृशः स्वप्नो दुःखितायाः प्रदृश्यते ॥ २९ ॥